

*LAMPADARUL
DE AUR*

Exercițiul spiritual
I.

Stephen Kaung

1. Consacrarea

„Antrenează-te pe tine însuși către evlavie. Fiindcă exercițiul trupesc este de puțin folos, dar evlavia către toate este folositoare, având o promisiune a vieții care este acum și a celei care vine. Acesta este un cuvânt de încredere și demn de toată acceptarea, deoarece pentru aceasta ne ostenim și suntem defăimați, pentru că ne-am pus speranța într-un Dumnezeu viu care este Mântuitor al tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor” (1 Timotei 7b-10, - versetele 7b-8 din NT și Proverbe, Ed. Fidela, 2005)

„Oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul dreptății, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin exercițiu, să deosebească binele și răul” (Evrei 5:13-14)

Să ne rugăm: *„Doamne Îți mulțumim că ne-ai adunat împreună în această dimineață. Suntem adunați în numele Tău și unde este numele Tău, este și prezența Ta. Nu iubim nimic mai mult decât prezența Ta. Te rugăm să vorbești inimilor noastre în această dimineață. Fie ca Duhul Tău cel Sfânt să facă viu cuvântul Tău scris, ca el să fie viață și duh pentru noi. Ne deschidem pentru Tine, Doamne. Facă-se voia Ta în noi, așa cum este în cer, iar noi Îți vom da toată gloria. Te rugăm în numele Domnului nostru Isus, amin”.*

Slavă Domnului că ne-a adunat împreună în această dimineață. Orice prilej de a ne aduna este un har special de la Domnul. Cred că Domnul ne pregătește pentru venirea Sa iminentă. Noi așteptăm cu nerăbdare să Îl vedem și Îi mulțumim pentru fiecare ocazie de a ne pregăti pentru venirea Sa.

În timp ce stăteam înaintea Domnului, am simțit că este voia Lui să vă împărtășesc câte ceva despre exercițiul spiritual. Cu toții știm ce este exercițiul fizic. Mai ales în California, mi se pare că oamenii sunt foarte atenți în acest domeniu – ei folosesc orice metode pentru antrenarea trupului. Exercițiul fizic este important. Poți mânca bine, poți dormi bine, dar știți ce se întâmplă în lipsa exercițiului fizic: omul se îngrașă și se îmbolnăvește. De aceea, apostolul Pavel spune că exercițiul fizic este de folos, însă de puțin folos, adică folosul este puțin ca măsură și în timp – are efect asupra trupului doar câtă vreme ești viu pe acest pământ.

Frați și surori, cred că suntem conștienți de necesitatea exercițiului fizic. Știm, de asemenea, că și mintea noastră trebuie antrenată. De aceea e nevoie să studiem, să culegem informații, să devenim înțelepți. Să ascultăm concluzia la care a ajuns cel mai înțelept om din lume, Solomon, cel mai înțelept dintre oameni, care a încercat totul și a cugetat la toate: „O, deșertăciunea deșertăciunilor. Totul este deșertăciune”. Este întristare pentru inimă și o goană după vânt. Dar, frați și surori, mai există un exercițiu pe care Biblia pune accent. Este vorba de exersarea duhului. Aceasta este numită exersarea în evlavie. Noi avem nevoie să ne exersăm duhul, ca să fim asemenea lui Cristos. Acest exercițiu este cel mai important dintre toate, pentru că Biblia ne spune că exersarea în evlavie este de folos în toate, și în special pentru viață. Cuvântul „viață” de aici este grecescul „zoe”, care înseamnă viață divină, spirituală. Așadar, exersarea în evlavie este de folos pentru viața spirituală, iar această viață spirituală nu este doar pentru acest veac, ci pentru veșnicie. Folosul acestui exercițiu nu poate fi descris.

Dar, frați și surori, deși, ca popor al lui Dumnezeu, ar trebui să fim oameni care își exersează duhul, facem noi acesta? Trebuie să reținem ce înseamnă exercițiul. Exercițiul este ceva ce faci din toată inima; exercițiul trebuie făcut cu multă grijă și încontinuu. De asemenea, când exersezi, trebuie să urmezi niște reguli sau chiar să apelezi la sfaturile unui antrenor care să îți spună cum să exersezi, pentru că exercițiul haotic poate face rău în loc să ajute. La fel e și cu exercițiul spiritual: trebuie făcut cu multă grijă, în mod constant și sub călăuzirea Antrenorului nostru divin. Și știți cine este Acesta: nimeni altul decât Duhul Sfânt. Slavă Domnului că atunci când am crezut în Domnul Isus, El nu doar ne-a iertat păcatele, ci ne-a dăruit viața Sa. Noi am fost cu toții născuți de sus și cu toții avem viața Sa în noi, iar Domnul Isus a spus că a venit ca să ne dea viață din belșug. El nu doar ne-a dat viață, ci vrea ca acea viață să crească în noi, să devină bogată. Cum poate crește viața noastră spirituală? Trebuie să exersăm, iar aceasta o putem face sub călăuzirea Duhului Sfânt. Astfel vom deveni capabili să cunoaștem viața lui Dumnezeu și să o cunoaștem din belșug.

Creștinismul de azi abundă în activități și învățături, dar, la o analiză atentă, se vede că acestea sunt doar pentru trup și pentru suflet. Când oamenii vorbesc de închinare, ei se gândesc la o catedrală cu geamurile pictate și luminată obscur, plină de icoane. Când intră acolo, ei au un sentiment de închinare. Timpul de închinare este plin de multă activitate – oamenii stau în picioare, îngenunchează sau fac alte activități fizice, dar acestea țin doar de trup. Ele pot crea un sentiment de mister, dar toate acestea sunt departe de duh.

De asemenea, în timpurile moderne, au loc tot felul de activități menite să îi atragă pe tineri. Sunt atâtea cântece sufletești, prin care se urmărește atingerea emoțiilor, provocarea unei stări înălțătoare, dar toate acestea au efect doar asupra trupului și a sufletului. Sunt apoi învățături despre evanghelia prosperității, prin care se încearcă stimularea eului, să ai o părere bună despre tine – asta este gândirea pozitivă. Dar este atins duhul nostru? Duhul nostru crește? Aceasta este o întrebare foarte serioasă, pentru că, frați și surori, creștinii de azi nu știu ce-nseamnă exercițiul spiritual, și această lipsă de exercițiu spiritual face să rămânem copii, în ciuda faptului că avem viața; nu creștem din punct de vedere spiritual, nu creștem în Cristos și nu ne bucurăm de viața abundentă a lui Cristos Isus. Acest exercițiu spiritual trebuie făcut zilnic, necurmat și sub călăuzirea Duhului Sfânt. Cum se face acest lucru? Acesta este subiectul despre care vom vorbi acum.

Să citim de la Romani 12:1-2: *„Vă îndemn deci fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu. Aceasta este slujirea voastră înțeleaptă (sau închinarea voastră spirituală, în unele versiuni). Nu vă conformați veacului acestuia, ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită”*.

Care este prima lecție în legătură cu exercițiul spiritual? Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, primul exercițiu spiritual al unui credincios este consacrarea. Slavă Domnului că suntem mântuiți, slavă Domnului că avem viața Sa în noi, slavă Domnului pentru răscumpărarea prin Domnul nostru Isus. Dar, după ce am fost mântuiți, ce ar trebui să facem, care ar trebui să fie primul nostru răspuns? Adesea numim consacrarea prima experiență creștină. Înainte de a crede în Domnul Isus, se poate că am avut multe experiențe, însă niciuna spirituală, nicio experiență cu Domnul. Dar, slavă Domnului, acum suntem mântuiți. Acum avem viața Sa în noi, și această viață ne face capabili să avem experiențe spirituale – și trebuie să o exersăm îndată.

Vă amintiți că, înainte de a-i scoate din Egipt, Domnul i-a salvat pe copiii lui Israel de la moarte prin sângele mielului de paște. Apoi i-a scos din Egipt. Și primul lucru pe care Domnul li l-a spus după ce au ieșit din Egipt a fost: „Puneți-Mi deoparte... pe orice întâi născut... este al Meu” (Exod 13:2), deoarece Domnul i-a eliberat. Iar primul născut reprezintă întreaga familie. În Noul Testament, după ce am fost mântuiți, care este primul cuvânt al Domnului către noi? „Aduceți-vă trupurile voastre ca o jertfă vie”. Cred că știți cu toții că Romani, de la capitolul 1 la 11, vorbește despre mila și

îndurarea lui Dumnezeu care ne-a mântuit prin Fiul Său preaiubit pe noi, care eram morți în păcate și fărădelegi. Domnul Isus nu doar a murit pentru păcatele noastre ca acestea să fie iertate; pe cruce, nu doar a purtat păcatele noastre în trupul Lui, ci a luat cu El întreaga rasă adamică și a răstignit-o, eliberându-ne de sub puterea păcatului. Și nu doar atât, ci El ne-a sfințit și ne-a glorificat. Dumnezeu ne-a ales pentru Sine și vrea să fim transformați după chipul Fiului Său preaiubit, pentru ca El să fie primul născut între mulți frați. Astfel, Romani, de la capitolul 1 până la capitolul 11, ne vorbește despre îndurarea felurită a lui Dumnezeu. Dar ce facem după ce am avut parte de toată această și milă și îndurare? „Aduceți-vă trupurile voastre ca o jertfă vie” – aceasta este sfințenie. Oamenii caută sfințenia, dar aici se arată cum putem fi sfinți, cum putem fi puși deoparte pentru Dumnezeu: „Aduceți-vă trupurile voastre ca o jertfă vie”. Aceasta este sfințenie; și nu doar atât, ci este o jertfă plăcută lui Dumnezeu. Adesea facem multe lucruri, despre care credem că sunt pentru Domnul, însă vor fi ele primite de Dumnezeu? Nu tot ce facem în numele Lui va fi acceptat. Putem predica Evanghelia în numele Lui, putem scoate demoni în numele Lui, putem face minuni în numele Lui, însă știți ce a spus Domnul în Matei 7: „Nu vă cunosc”.

Frați și surori, cum putem fi plăcuți înaintea Lui? Cred că toți vrem să fim plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Iată calea: „Aduceți-vă trupurile voastre ca o jertfă vie”. Aceasta este plăcut înaintea Lui, și aceasta este slujirea noastră înțeleaptă. Vrei să-I slujești Domnului? Începe prin a-ți aduce trupul ca o jertfă vie. Dacă nu te consacri Lui, nu ai început să Îi slujești. În unele versiuni ale Bibliei se spune că aceasta este „închinarea noastră spirituală”. Noi, care suntem mântuiți de El, vrem să ne închinăm Lui, dar Domnul este Duh, și noi trebuie să ne închinăm Lui în duh și în adevăr. Consacrarea este închinarea noastră spirituală și, totodată, prima experiență creștină și primul exercițiu spiritual.

Este o diferență. În Vechiul Testament oamenii erau sub lege, iar Domnul le cerea să pună deoparte, pentru El, pe întâiul născut. Acesta era dreptul lui Dumnezeu. Dar în Noul Testament, consacrară nu este după lege, ci după har. Prin dreptul câștigat prin răscumpărare, El ar putea cere fiecăruia dintre noi să-și aducă trupul ca o jertfă vie. El ne-a cumpărat cu un preț, ne-a răscumpărat. Și El are tot dreptul să ne ceară să Îi aducem trupurile noastre ca o jertfă vie. Dar El nu face asta, pentru că ne-a pus sub har. De drept, noi suntem ai Lui și trebuie să trăim pentru El; trebuie să trăim conform cu ceea ce spune El. Dar El ne-a eliberat. Poți să alegi să trăiești așa cum vrei tu. Chiar și după ce te-a răscumpărat poți să pleci. Dragostea Lui este cea care ne constrânge. Pavel

spune: „Vă îndemn” (sau *vă implor*, în alte versiuni) – ca și cum Domnul nu ar avea niciun drept. Dar El folosește dragostea Lui pentru a ne muia. Când suntem topiți de dragostea Lui, nu mai putem trăi pentru noi înșine, ci trebuie să trăim pentru El. Frați și surori, aceasta este consacrarea. Acesta este primul exercițiu spiritual.

Mă întreb dacă fiecare dintre noi a făcut aceasta. Dacă nu ai făcut aceasta, nu ți-ai început viața creștină. Nu contează de câți ani crezi în Domnul Isus – nu ai început încă să umbli. Acesta este începutul.

Când eu am fost mântuit, eram la o conferință. În ultima zi a conferinței predicatorul a vorbit despre consacrare. Era o hartă mare a Chinei pe perete. Predicatorul a spus: „Acum ești mântuit. Acum trebuie să te consacri. Trebuie să îți aduci trupul lui Dumnezeu; trebuie să-I slujești lui Dumnezeu, să predici Evanghelia. Aceasta trebuie să faci. Alege unde vrei să slujești”. Eu eram proaspăt mântuit. După un an întreg de căutare sinceră a mântuirii, am fost așa de umplut cu dragostea lui Dumnezeu. Aveam 15 ani, așa că în mod natural am spus că vreau să merg în cel mai îndepărtat loc, ca să-mi demonstrez dragostea pentru Domnul. Predicatorul a spus: „Vino pe platformă și arată pe hartă unde vrei să slujești Domnului”. Am mers pe platformă și mi-am pus degetul pe Mongolia (pe atunci credeam că Mongolia este cel mai îndepărtat loc!). Nu am ajuns niciodată în Mongolia, însă consacrarea mea a fost reală, din inimă. De fapt m-am și pregătit să merg, însă Domnul a intervenit, pentru că nu aceea era voia Lui pentru mine.

Frați și surori, ce este consacrarea? Consacrarea nu înseamnă a face ceva pentru Domnul, ci a-L lăsa pe Domnul să facă totul în tine – cu alte cuvinte, să îți aduci trupul ca o jertfă vie. Pe vremea Vechiului Testament, când cineva voia să-și arate recunoștința față de Dumnezeu, lua un animal din turma lui pe care îl aducea la altar înaintea Domnului. Animalul era omorât. Focul de pe altar ardea jertfa, până când aceasta devenea cenușă. Acel animal era al meu, aveam dreptul asupra lui, dar acum l-am dat Domnului - acum este al Lui. Și arde, transformându-se în cenușă, pentru ca Domnul să fie mulțumit. În Noul Testament este mult mai bine: în loc de a lua un animal, te aduci pe tine însuși Domnului. Motivul pentru care se spune să ne aducem trupurile este deoarece, prin trup, trăim pentru noi înșine. Deci acest trup trebuie adus lui Dumnezeu, adică întreaga noastră ființă. Este o jertfă. Dar de ce numim aceasta jertfă? Nu moare trupul, însă este o jertfă, pentru că, din mâna noastră, este pusă în mâna lui Dumnezeu. Renunțăm la drepturile noastre și Îl lăsăm pe Dumnezeu să aibă dreptul asupra vieților noastre. Astfel, este o jertfă, însă este o jertfă vie.

În fiecare zi ne dăruim lui Dumnezeu. El are tot dreptul asupra vieții noastre și poate să facă orice dorește cu noi. Să nu ne fie frică, pentru că Dumnezeu este dragoste. Orice face El în viața noastră este cel mai bun lucru posibil. El vrea să avem plinătatea.

Aceasta este consacrarea. Ai făcut aceasta? Consacrarea este o ușă. Ușa este un loc prin care treci. După ce ai trecut pragul ușii, ești înăuntru. Înainte îți aparțineai, trăiai pentru tine și tu decideai ce vrei să faci, dar acum ai trecut pragul și te-ai dat lui Dumnezeu. Ești consacrat și începi să mergi pe calea consacrării. Consacrarea nu este doar o ușă, ci și o cale. Trebuie să treci pragul, trebuie să existe un moment în care să te dai Domnului, dar asta nu înseamnă că aici se termină totul. Acesta este doar începutul. Ai un drum lung de parcurs, căci consacrarea cuprinde trei faze.

Prima fază: *te consacri în inimă*. În adâncul inimii ești atins de dragostea lui Dumnezeu, așa că te dăruiești Lui – dar nu știi ce implică acest fapt, nu știi ce se va întâmpla. Tot ce știi este că ești atins de dragostea lui Cristos. Aceasta este dragostea dintâi și aceasta este prima treaptă. Asta înseamnă că de acum începi să *umbli pe calea consacrării*, aceasta fiind a doua fază. Deoarece te-ai consacrat de bună voie lui Dumn ezeu, El a acceptat consacrarea ta și o va face să fie reală. Treptat, El te va face o persoană consacrată. Acum consacrarea devine o problemă serioasă. De ce? Pentru că Dumnezeu nu va încălca niciodată voința ta. El ne-a creat cu voință liberă și respectă această voință. Astfel, deși are multe de făcut în viața ta și dorește să te binecuvânteze cu orice binecuvântare cerească în Cristos Isus, El nu te va forța. Când voința ta este conformă cu voința Lui, El va începe să lucreze.

Consacrarea deci este un lucru important. Ea începe printr-un act de voință – pentru că ești gata să te consacri Domnului, El începe să lucreze. Acum începe exercițiul spiritual al consacrării. Acum duhul tău începe să fie exersat. Duhul Sfânt din duhul tău începe să-ți vorbească și să te călăuzească, să te instruiască. Biblia spune că El este ungera din noi. El ne învață toate lucrurile, mici sau mari. Dacă ascultăm vocea Duhului, rămânem în Cristos.

Frați și surori, Duhul Sfânt din noi va începe să vorbească duhului nostru și va face reală consacrarea noastră. Tu spui că te-ai consacrat Domnului – dar de unde știi că este așa? Duhul Sfânt va lucra în noi cu blândete, după înțelepciunea Sa. El va începe să îndepărteze tot ce nu este din Cristos și să adauge din Cristos în noi. Noi nici nu știm câte lucruri ne țin departe de Cristos. Spunem că Îl iubim pe Domnul, dar sunt atâtea lucruri care iau locul lui Cristos. Duhul Sfânt trebuie să lucreze în viața ta și va începe foarte blând. Poate chiar de la început va atinge anumite lucruri

din viața ta. Poate ai obiceiul de a exagera sau a minți. Chiar după ce ai crezut în Domnul Isus și te-ai consacrat Lui, constăți că, atunci când vorbești, vechiul tău obicei este încă prezent; continui să exagerezi și chiar să minți. Ce se întâmplă atunci? Dacă înainte de a crede în Domnul Isus nu aveai probleme de conștiință când acționai astfel, acum nu te simți în largul tău: „Pot spune asta? Poate un creștin să vorbească astfel?” Trebuie să îți mărturisești păcatul, pentru ca pacea să revină în tine. Poate iubești ceva – se poate că e un lucru mic, însă e ceva ce iubești. Iubești lumea, iubești lucrurile lumii, însă Duhul Sfânt începe să lucreze, și duhul tău începe să fie exersat. Domnul te întreabă: „Îmi poți da acest lucru?” Ai avut vreodată această experiență? Ai avut vreun obicei de care Duhul Sfânt s-a atins?

Poate îți place să dormi mult, și Duhul Sfânt ți-a vorbit și ți-a spus că trebuie să te trezești mai devreme, pentru a avea părtășie cu El, să citești din Biblie și să te rogi. Ai avut de dus o luptă în această privință? Slavă Domnului că, prin harul Său, ai biruit. Acum poți să te trezești mai devreme și să stai în părtășie cu El, iar vechiul tău obicei începe să dispară, făcând loc unui obicei nou – dar trebuie să exersezi. Te lupti, te rogi, încerci, cazi, dar, prin harul Domnului, învingi în cele din urmă. Iată cum Duhul Sfânt atinge lucruri exterioare, iar treptat se va atinge chiar și de viața gândurilor tale. El va începe să-ți curețe gândirea și, în loc să te mai gândești la lucrurile de jos, te vei gândi la lucrurile de sus. Va începe să îți atingă sentimentele, dragostea ta. Tu îți închipui că Îl iubești pe Domnul, dar descoperi că iubești pe altcineva mai mult decât pe Domnul, iar Domnul te întreabă: „Mă iubești tu mai mult decât pe acestea?”. Te lupti, duhul îți este exersat, iar în cele din urmă Domnul câștigă și tu spui: „Doamne, sunt gata să renunț la acest lucru. Tu ești dragostea mea”. Apoi Domnul îți atinge voința. Ai opiniile tale, ideile tale, planurile tale, iar Domnul începe să le atingă. O, și cum te lupti, până când consacrarea ta devine reală!

Duhul lui Dumnezeu este antrenorul tău și îți va antrena duhul. Te va elibera nu doar de lume, ci și de sufletul tău. Domnul te va duce dintr-o criză în alta, până vei ajunge ca, în mod real și absolut, să te predai Lui. Aceasta este o vreme a încercării numită de noi durerile creșterii. Astfel creștem spiritual, prin exercițiu spiritual.

Vine apoi o zi când ajungi la punctul culminant, și, după ce ai trecut de el, intri în a treia fază, care este *viața consacrată*. Acum viața ta este o viață consacrată, adică trăiești cu adevărat pentru Cristos. Acum ești gata să Îl urmezi pe El până la capăt. Nu înseamnă că de acum nu vei mai fi pus la încercare și că nu vor mai fi ispite, nu. Înseamnă doar că de acum e mai ușor să te supui. Viața ta este consacrată acum.

Să vă spun o întâmplare pentru a ilustra acest fapt. Probabil ați auzit de „cei șapte de la Cambridge”. Au fost șapte absolvenți ai Universității Cambridge care au venit în China ca misionari. Unul dintre ei era Charles Thomas Studd. Studd era bine cunoscut în Anglia, pentru că era cel mai bun jucător de cricket de acolo. Tatăl său era milionar și i-a lăsat moștenire mulți bani. Dar, prin Moody, Studd s-a întors la Domnul și a simțit că este chemat să meargă în China. Însă, înainte de a ajunge în China, a călătorit prin Marea Britanie. Într-o zi era în Edinburg și trebuia să vorbească într-o biserică mare de acolo. Pastorul acelei biserici era F. B. Meyer. Mulți cunosc acest nume. El a scris multe cărți. Engleza lui este atât de bună, încât, atunci când citești cărțile lui, dacă scrie despre un râu, parcă și auzi apa curgând. Era un om inteligent și avea mult succes ca pastor al acelei biserici mari. Studd a venit și a stat la el. Dimineața devreme Meyer a văzut că în camera lui Studd este lumină. Ca gazdă, s-a neliniștit. S-a întrebat dacă nu s-a întâmplat ceva. Totuși, din politețe, nu a vrut să bată la ușă atât de devreme, așa că a așteptat – dar lumina tot nu s-a stins. În cele din urmă nu a mai rezistat și a bătut. A auzit o voce: „Intră”. A intrat și l-a văzut pe Studd stând acolo învelit într-o pătură (în noiembrie, în Edinburg, dimineața este foarte frig), cu lumina aprinsă. Meyer a spus: „Ce devreme te-ai trezit”. Studd a răspuns: „Îl iubesc pe Domnul, iubesc cuvântul Lui. Caut poruncile Lui în Cuvânt, ca să le ascult”.

Fraților, când căutăm în Cuvânt, ce căutăm noi? Promisiuni. Evităm toate poruncile. Poate suntem atât de leneși, încât nici nu știm bine unde sunt scrise promisiunile. De aceea, avem o cutie cu promisiuni din care luăm în fiecare zi. Înseamnă asta a-L iubi pe Domnul? Iată un om care căuta în Scriptură porunci ca să le urmeze. Aceasta l-a atins profund pe Meyer, care a spus: „Vreau și eu să am ce ai tu”. Studd l-a întrebat: „Te-ai consacrat?” (l-a întrebat pe un pastor dacă s-a consacrat!) „Desigur”, a răspuns Meyer. Studd însă a spus: „Nu. Ci ți-ai pus toată viața în mâinile lui Dumnezeu? Toate lucrurile, unul câte unul? Nu doar la modul general, ci tot ce ai”. Meyer a răspuns: „Nu am făcut asta”. „Fă-o”, i-a spus Studd. După ce Meyer a început să-și enumere toate lucrurile din viață și să le dea Domnului, a rămas un singur lucru pe care nu îl putea da. A spus: „Domnul a venit la mine, și eu am pus în mâna Lui o legătură de chei – cheile vieții mele, ale fiecărei camere din viața mea, dar am reținut o cheie mică. Domnul a spus: „Nu așa”. I-am spus: „Dacă mă lași să păstrez cheia asta, promit că voi face mai mult pentru Tine”, dar Domnul a spus: „Nu”, și a început să se depărteze. Eram disperat și L-am rugat: „Fă-mă să vreau să vreau”, și atunci Domnul S-a întors și a luat întregul mănunchi de chei, împreună cu

cea reținută, și a deschis fiecare cameră – absolut fiecare”. Fraților, după aceea Meyer a fost foarte mult folosit de Domnul.

Așadar, consacrarea nu e un act făcut odată pentru totdeauna, ci este o ușă care dă spre o cale - o cale pe care trebuie să mergem pe tot parcursul vieții. Numai după ce ai ajuns să trăiești o viață consacrată se poate vorbi de o consacrare reală. Frați și surori, acesta este primul exercițiu spiritual. Trebuie să ne exersăm duhul zilnic în această privință a consacrării. Acesta este motivul pentru care focul arderii de tot nu se stinge niciodată, ci arde zi și noapte. Frați și surori, să ne începem exercițiul sub călăuzirea Duhului Sfânt. Nu încerca să faci aceasta singur, ci lasă-te călăuzit de Duhul Sfânt și vei descoperi ce înseamnă cuvintele Domnul nostru Isus: „Eu am venit să vă dau viață, și viață din belșug”. Fie ca Domnul să ne conducă în acest exercițiu spiritual.

„Doamne iubit, punem acest cuvânt în mâna Ta și ne încredem în Duhul Tău cel Sfânt, ca să îl facă real pentru fiecare dintre noi, pentru ca Isus Cristos să fie totul în toți. Ne rugăm în Numele Lui, amin”.

2. Despărțirea sufletului de duh

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și tot duhul vostru și sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Cristos. Cel care v-a chemat este credincios și va face lucrul aceasta” (1 Tesaloniceni 5:23-24)

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, și judecă gândurile și intențiile inimii. Și nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face” (Evrei 4:12-13)

Să ne rugăm: *„Doamne iubit, ne-am adunat înaintea Ta și Te lăudăm și Îți mulțumim pentru prezența Ta în mijlocul nostru. Ne deschidem inimile înaintea Ta. Vorbește fiecăruia dintre noi. Te lăudăm și Îți mulțumim că Tu ne cunoști atât de bine și că Tu dorești să ne însușim toate lucrurile pe care ni le-ai rânduit mai dinainte. Fie ca Duhul Tău să lucreze azi. Condu-ne în adevărul Tău, și fie ca adevărul Tău să ne elibereze. Ție Îți dăm toată lauda și gloria. Ne rugăm în numele Domnului nostru Isus, amin”.*

Vom continua să vorbim despre exercițiul spiritual. De ce vorbim despre acest lucru? De ce este exercițiul spiritual atât de necesar și important pentru viața noastră spirituală? Unul dintre cele mai importante motive este că aceasta este voia eternă a Domnului pentru fiecare dintre răscumpărații Săi. Tot ce este legat de planul Său veșnic este important, pe când tot ce este în afara acestui plan este deșertăciune. În Romani 8 scrie: *„Pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a și predestinat ca să fie asemenea imaginii Fiului Său, ca El să fie primul născut între mai mulți frați”.* Slavă Domnului că El ne-a chemat, iar scopul Său este ca noi să fim transformați după chipul Fiului Său preaiubit, să fim ca El, pentru ca El să fie Cel întâi născut între mai mulți frați. Cu alte cuvinte, planul lui Dumnezeu pentru fiecare din răscumpărații Săi este ca ei să fie asemenea lui Cristos. Aceasta nu se referă la imaginea exterioară, ci la chipul Lui, care este caracter. Din acest motiv, El ne-a dat propria Sa viață. Scopul acestei vieți în noi este ca noi să fim transformați și făcuți asemenea chipului lui Cristos Isus. Aceasta este voia lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi.

Slavă Domnului că suntem răscumparați și că avem viața Sa în noi. Dar, pentru ca acea viață să fie cu adevărat asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu - și El ne-a dat tot ce e necesar pentru aceasta -, din partea noastră este nevoie de exercițiu spiritual. Viața din noi trebuie exersată. Ieri am menționat că exercițiul nu înseamnă doar a fi activ, ci trebuie respectate niște reguli. Viața noastră spirituală trebuie exersată, însă acel exercițiu trebuie să fie conform Duhului Sfânt. Duhul Sfânt ne călăuzește. De asemenea, spuneam ieri că primul exercițiu spiritual este consacrarea. De ce este atât de importantă consacrarea în exercițiul spiritual? Consacrarea stă la baza oricărui exercițiu spiritual. Dacă cineva nu este consacrat, viața lui spirituală nu poate crește, nu poate face niciun alt exercițiu spiritual. Toate exercițiile spirituale se bazează pe consacrare. Dragi frați și surori, este foarte important ca fiecare dintre noi să intre pe ușa consacrării. Dragostea lui Dumnezeu ne constrânge, și nu este o altă cale decât aceea de a ne consacra Lui. După ce ne-am consacrat Lui, trebuie să mergem pe calea consacrării. Duhul Sfânt ne călăuzește în exercițiul spiritual, făcând consacrarea noastră reală, ca să ajungem la o viață consacrată. Aceasta este dorința lui Dumnezeu.

În această după-masă dorim să vorbim despre un alt exercițiu spiritual, anume despre despărțirea duhului de suflet.

Cred că știm cu toții cum a fost creat omul. Deși există mai multe curente teologice, noi vom simplifica lucrurile folosind doar Cuvântul lui Dumnezeu care spune, în 1 Tesaloniceni 5:23: „*Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și tot duhul vostru și sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină*”. Cuvântul spune că ființa noastră este compusă din trei părți: duh, suflet și trup – acestea alcătuiesc omul. Aceste părți pot fi deosebite, dar nu pot fi separate, deoarece alcătuiesc o singură ființă. Deci, când vorbim despre cele trei părți ale omului, nu vorbim despre trei ființe, ci despre una singură alcătuită din trei părți. Duhul nostru ne dă conștiința de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este duh. Pentru a comunica cu Dumnezeu, trebuie să ne folosim duhul. Acum câțiva zeci de ani, astronauții ruși au mers în spațiu și au spus: „Ne-am uitat și nu am văzut niciun Dumnezeu”! Aceasta e nebunie, pentru că Dumnezeu este duh. Cum poți vedea cu ochii tăi un duh? Dacă vrei să intri în contact cu Dumnezeu, trebuie să te folosești de duhul tău. Apoi, sufletul ne dă conștiința de sine – știi că exist, deoarece sunt un suflet; iar trupul ne dă conștiința lumii – cunosc lumea din jur prin cele cinci simțuri ale trupului. Nu ne este greu să ne cunoaștem trupul, pentru că este vizibil, material, fizic, însă uneori avem probleme cu recunoșterea duhului și a sufletului, deoarece ele sunt imateriale, sunt spirituale, putând fi cunoscute doar prin funcțiile lor.

Funcțiile sufletului sunt, în principal, trei: emoțiile sau sentimentele, gândirea și voința. Știu că exist, pentru că simt, gândesc și voiesc. Fiecare dintre noi este diferit, pentru că fiecare simte diferit, gândește diferit și are o voință diferită. Dumnezeu iubește diversitatea, așa că oamenii sunt diferiți, și nu doar fizic. Până și gemenii pot fi deosebiți de părinții lor. La fel este și cu sufletul nostru. Fiecare suflet este diferit, fiecare dintre noi are individualitatea sa.

Apoi există duhul. Cum știm că avem un duh? După căderea omului, ideea general acceptată este aceea că avem suflet și trup - duhul se pare că a dispărut! Când eram tânăr, la noi în casă locuia o femeie americană. Era misionară și a venit în China în timpul dinastiei Ching. Ea l-a condus pe tatăl meu la Domnul. Nu a mai vrut să se întoarcă în America după pensionare, așa că a rămas în China și a locuit la noi, devenind „bunica” noastră. De fiecare dată când era exasperată, striga: „O, suflete și trup al meu!” Aceasta este viziunea americană! Unde este duhul? Oamenii acestei lumi nu știu că au și un duh. Când Domnul l-a creat pe om, l-a creat cu duh, suflet și trup. Dumnezeu a făcut trupul din pământ, deci elementele trupului nostru sunt asemenea celor ale pământului - „țărână ești și în țărână te vei întoarce”. Aceasta ne dă conștiința lumii.

Apoi Dumnezeu a suflat în nările omului o suflare venită din El. Această suflare a lui Dumnezeu, intrând în trup, a devenit duhul omului cu care acesta poate comunica cu Dumnezeu - Duhul. Când duhul și trupul au intrat în contact, s-a produs o reacție care a dat naștere sufletului - Biblia spune că omul a devenit un suflet viu (în Biblia chineză spune că a devenit un suflet viu cu un duh). Aceasta este minunea creării noastre. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. În afară de om, nimic altceva nu a mai fost creat astfel. Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, pentru că El avea un plan cu omul.

Dumnezeu l-a pus pe om în grădina Eden. Acolo erau multe soiuri de pomi fructiferi; în centru era pomul vieții, iar lângă el era pomul cunoștinței binelui și răului. Erau trei feluri de pomi fructiferi: pomii pentru hrana trupului; pomul cunoștinței binelui și răului - pentru hrana sufletului; și pomul vieții - pentru hrana duhului. Domnul i-a poruncit apoi omului să mănânce din orice pom, în afara celui al cunoștinței binelui și răului. Scopul lui Dumnezeu era ca duhul omului să se dezvolte, și nu doar sufletul lui. Scopul Lui era ca omul să mănânce din pomul vieții. Dacă omul ar fi mâncat din pomul vieții, ar fi primit viața divină în duhul său, și acea viață l-ar fi făcut capabil să devină asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu. Acest pom era în centrul grădinii, ca și cum Dumnezeu ar fi sugerat: „Măncați din el”.

Celălalt pom era pomul cunoștinței binelui și răului. Dumnezeu a spus că, dacă omul va mânca din el, va muri. Din păcate, strămoșii noștri au ales pomul

greșit. Au fost ispițiți de ispititor, care le-a spus că, dacă vor mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, vor fi ca Dumnezeu și nu vor mai avea nevoie de El, vor putea trăi o viață independentă, pentru că vor cunoaște binele și răul – însă a omis să le spună că, deși vor cunoaște ce e bine, totuși vor face răul și, din cauza asta, vor fi condamnați. Omul voia să fie independent de Dumnezeu, așa că a mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului. Dumnezeu a spus: „În ziua când vei mânca din acel pom vei muri negreșit”. Dar a murit Adam în acea zi? Fizic nu, pentru că a mai trăit sute de ani. A avut mulți fii și fiice, deci și sufletul său era foarte activ. Dar duhul său a murit în acea zi.

Ce este moartea? Moartea nu înseamnă încetarea existenței. Din punct de vedere științific, moartea este încetarea comunicării cu mediul înconjurător. Ce înseamnă moartea trupului? Înseamnă că el încetează să mai comunice cu lumea. Ce înseamnă moartea duhului? Nu înseamnă că duhul, ca organ, nu mai există, ci înseamnă că el a pierdut comunicarea cu mediul său, care este Dumnezeu. Dumnezeu este mediul potrivit de funcționare a duhului. Când omul a păcătuit, duhul lui a murit față de Dumnezeu, însă duhul, ca organ, a continuat să existe – știm aceasta pentru că, deși omul nu poate comunica cu Dumnezeu, poate, totuși, comunica cu duhuri străine. Din acest motiv, oamenii acestei lumi știu doar despre suflet și trup. Duhul lor este mort față de Dumnezeu.

Dar, frați și surori, slavă Domnului că suntem născuți din nou, de sus. Ce înseamnă nașterea de sus? Ioan 3 spune: „Ce este născut din Duh este duh”. Primul cuvânt „Duh” este Duhul lui Dumnezeu, al doilea duh este cel uman. Cu alte cuvinte, când am crezut în Domnul Isus, Duhul Sfânt a venit în duhul și l-a născut din nou; duhul nostru a devenit un duh nou, iar Duhul Sfânt a venit ca să locuiască în el. Din acest motiv, atunci când crezi în Domnul Isus, îți ridici ochii și strigi: „Ava, Tată!” – duhul tău a fost regenerat.

Deci, frați și surori, scopul lui Dumnezeu este ca duhul nostru să aibă întâietate în viața noastră, pentru că el comunică cu Dumnezeu; sufletul trebuie să fie pe al doilea loc, pentru că ne reprezintă pe noi, iar trupul trebuie să aibă ultimul loc. Fratele nostru Watchman Nee folosea un exemplu. El spunea că duhul nostru este asemenea unui stăpân; sufletul este administratorul, iar trupul este slujitorul. Duhul este în contact cu Dumnezeu-Duhul și va porunci sufletului nostru, iar sufletul este ca un administrator care va porunci trupului ce să facă. Aceasta este ordinea divină: duh, suflet și trup. Exercițiul spiritual este făcut în duh, dar ne influențează întreaga ființă. Vă reamintesc că atunci când suntem născuți din nou, duhul nostru este născut din nou, duhul nostru

este mântuit. Adeseori punem întrebarea: „Ești mântuit?”, dar la ce ne referim? Dacă privim la ce se vede – ei bine, ești același om, nu te-ai schimbat. Poate te-ai schimbat puțin, pentru că, atunci când vii la Domnul, fața, din posomorâtă, devine veselă! Dar acesta este un aspect superficial – este același trup vechi. Dar sufletul tău? Este el mântuit? Spui: „Puțin”. Ce este pocăința? Pocăința este o schimbare a minții, iar mintea ține de suflet. Deci, odată cu pocăința, și sufletul pare să se fi schimbat, dar, și aici, schimbarea este superficială.

Strict vorbind, când ești mântuit, duhul tău este mântuit. Biblia spune că am fost, suntem și vom fi mântuiți. Mântuirea duhului nostru a avut loc în momentul nașterii din nou, după care începe mântuirea sufletului nostru. Dacă citim în 1 Petru, capitolul 1, întâlnim această expresie, în versetul 9: „primind ca sfârșit al credinței voastre mântuirea sufletelor voastre”. Mântuirea sufletului este un proces care începe după ce duhul a fost mântuit și se desfășoară și în prezent. Cât despre trup, Romani 8:23 spune: „și nu numai ea, ci și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, așteptând cu nerăbdare înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru”. Acest trup va fi mântuit la înviere – cândva în viitor. Acestea trei merg împreună, pentru ca întreaga noastră ființă să fie mântuită. Aceste lucruri sunt fundamentale.

Vorbim despre exercițiul spiritual. Lecția care urmează consacrării este separarea sufletului și a duhului. Pentru un necredincios nu există o asemenea experiență, pentru că el este doar suflet și trup și trăiește în carne. Dar, după mântuire, Duhul Sfânt începe să lucreze în cel credincios. De asemenea, în credinciosul care nu s-a consacrat nu are loc această etapă a despărțirii duhului de suflet. Sau să spun altfel: dacă ai o idee greșită despre consacrare, nu vei avea experiența despărțirii duhului de suflet. De ce spun asta? Ce este consacrarea? Ce anume este consacrat? Noi spunem că ne aducem trupurile ca o jertfă vie – dar, când te dăruiești Domnului, pentru ce te dăruiești? Înainte slujeai lumii și acum te consacri ca să slujești lui Dumnezeu. Adesea auzim oameni spunând: „Dacă ești talentat la muzică, slujește Domnului cu muzica ta. Dacă ești talentat ca lider, trebuie să fii un bătrân în biserică” – adică să slujești Domnului cu propriile tale talente - cu sufletul tău: cu sentimentele tale, cu mintea ta și cu voința ta naturală. Ce foloseai înainte pentru tine folosești acum pentru Domnul!

Frați și surori, vă întreb: sluiți Domnului cu sufletul sau cu duhul vostru? Dumnezeu este Duh, și dacă vrei să te închini Lui, trebuie să te închini în duh. Nu poți să te închini Domnului cu sufletul sau cu trupul. Din acest motiv mulți oameni vor spune: „Doamne, am scos demoni în numele Tău, am predicat

Evanghelia, mi-am dat trupul să fie ars” – dar Domnul le va spune: „Nu vă cunosc”. Ce trist este că în creștinismul de azi sinele este cel care e consacrat. Ați auzit despre Jessie Penn-Lewis. A fost foarte mult folosită de Dumnezeu. Ea s-a dăruit în întregime lui Dumnezeu, a folosit tot ce a avut pentru El, dar, într-o zi, în timp ce căuta cu sinceritate putere de sus (pentru că, deși era deja folosită de Dumnezeu și adusesse pe mulți la El, totuși nu era mulțumită), Domnul a întrebat-o: „Ești consacrată?” „Da, sunt” a răspuns ea. Dar Domnul i-a spus: „Sinele tău este consacrat. Ești tot tu. Ți folosești energia, înțelepciunea, voința; tu Îmi slujești, pari să fii consacrată, dar totul este sinele. Trebuie să mergi la cruce. Dacă nu lucrează în tine crucea, nu există consacrare reală”. Jessie Penn-Lewis s-a predat Domnului și a fost foarte mult folosită de El.

Frați și surori, *este nevoie* ca duhul să fie separat de suflet.

Acum vă vorbesc vouă, frați și surori, care cunoașteți semnificația consacrării. Voi nu încercați să vă consacrați din voi înșivă și să-I slujiți Domnului din voi înșivă, nu faceți ceva pentru Dumnezeu, ci înțelegeți că adevărata consacrare înseamnă ca Dumnezeu să poată face totul în voi. Când ați fost mântuiți, când Domnul era dragostea voastră dintâi - vă aduceți aminte de acele zile -, se părea că erați complet predați Domnului și complet ascultători, complet schimbați; nu era nimic ce Domnul să vă ceară și să nu Îi dați. Deci ați început să credeți că sunteți schimbați. Dar treptat, când dragostea dintâi a început să se răcească, ați descoperit că vechile metode, vechiul fel de gândire a revenit. Ați început să vă întrebați dacă sunteți cu adevărat mântuiți. Dacă ați fi mântuiți, ați fi schimbați, însă acum se pare că schimbarea a fost doar temporară.

Atunci, sunteți sau nu mântuiți? Să vă explic. Cine locuiește în duhul nostru? Cristos. „Cristos în voi, nădejdea slavei.” Noi, care credem în Domnul Isus, Îl avem pe Cristos și pe Duhul Sfânt în duhul nostru. Dar cine locuiește în sufletul nostru? Cristos? Nu încă, ci vechiul nostru eu. Pentru că atunci când ai fost mântuit, acesta s-a întâmplat duh, nu în suflet. Eul tău rămâne în continuare viața sufletului. Astfel începi să realizezi că ești o persoană duală, pentru că în tine sunt două vieți. În duhul tău locuiește Cristos, iar în suflet trăiește eul tău. În dragostea dintâi, eul părea că s-a micșorat; totul era Cristos. Dar când dragostea dintâi s-a răcit, eul a început să-și ridice capul. Martin Luther a spus: „Nu mă tem de papă sau de cardinalii din exteriorul meu, ci mă tem de papa din mine”. De asemenea, tovarășul lui, Philipp Melanchthon spunea: „Micul Melanchthon nu se poate pune cu marele Adam din interior”. Începi să vezi că, deși ești mântuit, vechile obiceiuri încep să domnească din nou. Vechea gândire, vechea viață, vechile idei și opinii încep să îți conducă viața. Dar, în adâncul

tău, Duhul Sfânt te va atinge de fiecare dată când vechile obiceiuri revin; îți va atinge conștiința. (Conștiința este ca o frână.) Acest lucru va genera un conflict. Sufletul și duhul se luptă unul împotriva celuilalt. Știi înăuntrul tău ce este drept, știi ce este sfânt, dar nu poți face nimic, pentru că viața sufletului este atât de puternică – deci lupti și iar lupti.

Mă întreb dacă aceasta este experiența ta. Dacă ești o persoană cu adevărat consacrată, cred că în maxim un an de la consacrare apare această experiență; descoperi că în tine se dă un război civil. Duhul și sufletul se luptă unul împotriva celuilalt. Viața lui Cristos și viața mea, eul meu, se luptă între ele; și nu doar că duhul este slab în majoritatea situațiilor – pentru că viața lui Cristos din mine este încă tânără -, ci viața sinelui este puternică, deoarece Adam este foarte bătrân. Nu poți face ceea ce vrei, ci faci ceea ce nu vrei. Apoi mai apare o problemă. Acum ești mântuit și, în duhul tău, vrei să-I fii plăcut lui Dumnezeu, însă descoperi că a cunoaște voia lui Dumnezeu este un lucru dificil. „Este aceasta voia lui Dumnezeu sau a mea? Pot face asta? Dacă fac asta, o fac din Cristos sau din mine?” Ați avut asemenea experiențe? Sunteți tulburați de acestea? Eu spun deseori că acei creștini care sunt tulburați sunt creștini buni. Dacă nu ești tulburat deloc, nu cunoști diferența dintre duh și suflet, iar rezultatul este că majoritatea lucrurilor pe care le faci sunt sufletești.

Așadar, descoperi că, în exercițiul spiritual, următoarea lecție este cunoașterea treptată a celor două vieți din tine care se luptă între ele, și a faptului că ești slab; de asemenea, ajungi să descoperi cât de greu este adeseori să deosebești ce este din duh și ce este din suflet. De ce e așa? Deoarece modul de manifestare a facultăților sufletului este foarte similar celui al duhului. Conștiința se află în duh. Când Duhul Sfânt îți atinge conștiința, simți acest lucru. Dar și în suflet există o facultate numită sentiment. Deci este tot sentiment. E foarte greu să deosebești dacă este sentimentul conștiinței sau sentimentele sufletului, și sufletul are capacitatea de a imita. Astfel ajungi să fii foarte încurcat.

La fel e și cu gândirea. Duhul are facultatea intuiției. Altfel spus, cunoașterea în duh este directă; nu primești informații din exterior, ci Duhul Sfânt te instruește direct. Deci este o cunoaștere directă. Gândirea noastră, în schimb, este indirectă. Adunăm informații din exterior, pe care le analizăm și apoi ajungem la o concluzie. Dar adesea aceste două lucruri sunt amestecate.

La fel este cu închinarea și cu voința noastră. Coloseni vorbește despre o închinare voită. Nu ne dăm seama dacă închinarea este în suflet sau în duh.

Ei bine, ce faci când te afli într-o asemenea condiție spirituală? Încerci să analizezi: „Este din duh sau din suflet? Este din Cristos sau din mine?” Frați

și surori, analiza sinelui, introspecția sunt activități ale sufletului, care nu ne ajută. Cu cât încercăm mai mult să analizăm, cu atât suntem mai paralizați spiritual. Din acest motiv, după ce ai fost mântuit, pare extrem de ușor să vestești Evanghelia. Dar când ajungi să te întrebi: Vorbesc din duh sau din suflet? Nu vreau să vorbesc din suflet, ci din duh; când începi deci să analizezi, ești paralizat. Este o poveste care îmi place. Era odată un miriapod – o creatură cu o sută de picioare, care se mișcă foarte repede. Într-o zi și-a spus: „Mă întreb care din cele o sută de picioare ale mele se mișcă primul?”. Și stătea și analiza care picior se mișcă primul, fără să se poată deplasa. După o vreme s-a dat bătut și a plecat.

Aceasta este experiența noastră spirituală: suntem paralizați. Trebuie să se producă despărțirea între duh și suflet, altfel nu vom putea crește spiritual. Dar cum se pot separa? Biblia ne arată calea. Slavă Domnului pentru Cuvântul Său. În Evrei 4, versetul 12 scrie: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii”. Domnul să ne deschidă ochii spirituali, pentru a putea vedea această imagine. Care este imaginea oferită de verset? Imaginea este aceea a unei jertfe. Cine este jertfa? Tu. Tu ești pe altar. Și ce faci? Nimic. Poate o jertfă legată de altar să mai facă ceva, să se miște? Nu, jertfa stă moartă pe altar. Preotul, un fel de măcelar profesionist, antrenat să taie corect, vine și folosește o sabie ascuțită cu două tăișuri pentru a tăia. El va despărți sufletul de duh, măduva de încheieturi.

Vedem despărțirea sufletului și a duhului, precum și a măduvei și a încheieturilor, care țin de trup. Asta nu înseamnă că trebuie să fim tăiați în două, ci Pavel folosește o relație din trup pentru a arăta relația dintre duh și suflet. Oasele sunt structura trupului, iar măduva se află în interiorul oaselor. Deși nu poate fi văzută, măduva este esențială, pentru că produce celulele roșii. Osul este doar o structură exterioară; componenta importantă este măduva. La fel, sufletul nostru este în trup, iar duhul este în suflet. Sufletul este ca un os, iar duhul este ca măduva. Deci, pentru a se ajunge la măduvă, trebuie tăiat osul. Aceasta este o imagine. Pentru ca sufletul și duhul nostru să fie separate, Dumnezeu Se folosește de Cuvânt, întrucât acesta este suflarea lui Dumnezeu și este viu și lucrător. Când Cuvântul lui Dumnezeu este pus pe hârtie, el devine literă. Litera ucide, dar Duhul este viață. Când citim Biblia, poate înțelegem la ce se referă, dar se pare că nu are eficacitate. De exemplu, „am fost răstignit împreună cu Cristos”. Dar sunt eu răstignit? Pavel spune „Da”. Eu însă spun „Nu”, pentru că sunt foarte viu. Litera ucide, mă condamnă. Dar Biblia spune:

Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, este ca o sabie cu două tăișuri, care va tăia și va separa.

Cum se face aceasta? Depinde de cine îl folosește. Dacă eu folosesc Cuvântul lui Dumnezeu, voi tăia greșit. Mulți oameni folosesc Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-i tăia pe alții, producând dezastre. Noi nu știm cum să folosim Cuvântul lui Dumnezeu, nu suntem antrenați pentru aceasta. Duhul Sfânt însă ia Cuvântul lui Dumnezeu și, când ni-l descoperă, acesta taie și separă. Toate gândurile și intențiile inimii sunt expuse și judecate, pentru că totul este descoperit înaintea ochilor lui Dumnezeu.

Deci, care este experiența noastră? Experiența noastră este aceasta: dacă ne luptăm și încercăm, eșuăm, dar dacă stăm liniștiți, lăsând ca Duhul Sfânt să facă viu cuvântul Domnului în inima noastră, descoperim că lucrurile merg bine. Atunci putem vedea că sufletul și duhul sunt separate, și primim puterea de a birui. Frați și surori, trebuie să ne odihnim în Cristos, să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să lucreze în viețile noastre. Ca jertfă vie, să-I spunem Domnului: „Nu mai lupt, nu mai încerc, ci stau aici, așteptând ca Duhul Tău cel Sfânt să folosească Cuvântul viu pentru a separa duhul de suflet”. Nu trebuie să fii paralizat, nu trebuie să te analizezi, ci doar să rămâi în Domnul, și El va lucra.

Aceasta este calea separării sufletului de duh: te dai pe tine la o parte. Nu e minunat? Acesta este un exercițiu spiritual necesar, zilnic. De fiecare dată când Duhul lui Dumnezeu folosește Cuvântul lui Dumnezeu și desparte în tine sufletul de duh, întrucât ești consacrat, te vei supune și te vei preda. Vei fi capabil să faci voia lui Dumnezeu. Așa cum scrie în Psalmul 131, vei fi „ca un copil înțârcat lângă mama lui”. Aceasta este situația noastră. Domnul să ne ajute.

Să ne rugăm: *„Doamne iubite, punem aceste puține cuvinte în mâinile Tale. Dacă sunt de la Tine, Doamne, folosește-le pentru a ne duce la acest exercițiu spiritual. Scoate-ne din lupta noastră și fă-ne să credem în Cuvântul Tău. Ție Îți dăm gloria. Ne rugăm în numele Tău prețios, amin”*.

3. Zdorbirea omului din afară

„Antrenează-te pe tine însuși către evlavie. Fiindcă exercițiul trupesc este de puțin folos, dar evlavia către toate este folositoare, având o promisiune a vieții care este acum și a celei care vine. Acesta este un cuvânt de încredere și demn de toată acceptarea, deoarece pentru aceasta ne ostenim și suntem defăimați, pentru că ne-am pus speranța într-un Dumnezeu viu care este Mântuitor al tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor” (1 Timotei 7b-10, - versetele 7b-8 din NT și Proverbe, Ed. Fidela, 2005)

„Dar comoara aceasta o avem în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie a lui Dumnezeu și nu de la noi. Suntem apăsați din toate părțile, dar nu zdrobiți; suntem nedumeriți, dar nu lipsiți de speranță; suntem persecutați, dar nu părăsiți, trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi, care trăim, totdeauna suntem dați la moarte din cauza lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi viața. Însă, fiindcă avem același duh de credință, după cum este scris: Am crezut și de aceea am vorbit; și noi credem și de aceea vorbim, știind că Cel care L-a înviat pe Domnul Isus ne va învia și pe noi prin Isus și ne va înfățișa împreună cu voi. Căci toate lucrurile se întâmplă în folosul vostru, pentru ca harul, fiind împărțit prin mulți, să sporească mulțumirea spre gloria lui Dumnezeu. De aceea, noi nu ne descurajăm, ci chiar dacă omul nostru de afară piere, totuși omul dinăuntru se înnoiește zi de zi. Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de glorie, pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele care nu se văd sunt veșnice” (2 Corinteni 4:7-18)

„Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubește viața (aici este cuvântul pentru viața sufletului) o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică (aici este cuvântul zoe, adică viața divină a lui Dumnezeu). Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 12:24-26)

Să ne rugăm: „Doamne, Îți mulțumim că ne-ai adunat din nou împreună în această zi. De fiecare dată când ne adunăm în numele Tău, suntem asigurați că prezența Ta e cu noi. Doamne, nu prețuim nimic mai mult ca prezența Ta. Te rugăm să Te descoperi fiecăruia dintre noi. Deschide-ne inimile ca să Te putem vedea. Deschide-ne ochii să Te vedem. Deschide-ne urechile ca să Te auzim. Tu ești tot ce ne dorim. Umple-ne astăzi și du-ne în tot ce ai rânduit pentru noi, ca Tu să fii glorificat. Ne rugăm în numele Tău prețios, amin”.

Slavă Domnului că ne-a adunat din nou împreună. Sper că ne aducem cu toții aminte de tema pe care Domnul ne-a dat-o pentru acest timp. Vorbim despre exercițiul spiritual, iar acesta este un lucru pe care nu trebuie doar să îl auzim, ci să fim cu toții implicați în el. Fiecare dintre noi trebuie să exerseze. Nimeni nu poate exersa în locul tău, așa că sper, fraților, că am venit aici gata pentru a exersa. Când exersezi, trebuie să te dedici acestui lucru și să fii perseverent. Trebuie să exersezi conform unor reguli. Și trebuie să te relaxezi. Dacă ești tensionat, nu poți exersa. Deci, fraților, relaxați-vă și lăsați ca Duhul lui Dumnezeu să lucreze.

Am menționat că un exercițiu fundamental este consacrarea, deoarece aceasta este ușa tuturor exercițiilor spirituale. Consacrarea nu este doar o ușă, ci și o cale, este ceva ce trebuie exersat zilnic. Nu poți spune că te-ai consacrat acum cinci ani. Nu așa merg lucrurile. Trebuie să te consacri dimineața și seara. Este ca și cu jertfa arderii de tot – focul ei nu se stingea niciodată. Consacrarea este ceva ce se adâncește odată cu trecerea timpului. Adugi și adaugi consacrării tale. Nu doar că zilnic va fi o jertfă, ci la fiecare lună nouă vei adăuga ceva în plus. Vei adăuga ceva în plus la fiecare sărbătoare. Aceasta este calea consacrării. Trebuie să fim pe altar în permanență. Aceasta este baza oricărui exercițiu spiritual.

Apoi am vorbit despre despărțirea sufletului de duh. După ce am crezut în Domnul Isus, duhul nostru mort a fost adus la viață, și Duhul Sfânt a venit să locuiască în duhul nostru. Duhul Sfânt care locuiește în duhul nostru este viața duhului nostru. Dar am menționat că în sufletul nostru locuiește eul nostru, natura noastră căzută, Adam. Deci credinciosul va descoperi că în el există două vieți. În duh este viața divină, iar în suflet este viața veche, căzută, a eului. Sunt două vieți diferite, în două zone diferite. După sentimentul tău interior, vrei să-I fii plăcut lui Dumnezeu, dar după sentimentul tău exterior, vrei să cauți propria ta plăcere. De aceea credincioșii experimentează un război civil în ființa lor. Cred că este foarte important pentru viața noastră creștină să percepem separarea duhului de suflet, deoarece rezultatul acestei operații este

foarte cuprinzător. Strategia vrăjmașului lui Dumnezeu este ca tu să-ți dezvolti sufletul. Aceasta este vechea lui metodă, pe care încă o mai practică. În grădina Eden, el a ispitit sufletul Evei, dorind ca sufletul ei să se dezvolte atât de mult, încât ea să fie independentă de Dumnezeu. Dar dacă Eva va face aceasta, va cădea în mâinile vrăjmașului. Deci, strategia lui este întotdeauna să-țiucidă duhul și să-ți dezvolte sufletul. Aceasta s-a și întâmplat în grădina Eden. Duhul a murit, iar sufletul a devenit foarte activ. De atunci, de la Adam încoace, toți cei născuți din Adam au natura sa. Din acest motiv oamenii din lume trăiesc după sufletul lor, fără să aibă o viață a duhului. Ei nu au contact cu Dumnezeu. Sunt egoiști; totul este eu.

Din păcate, chiar și copiii lui Dumnezeu uită că au un duh nou și că Duhul Sfânt locuiește în ei. Chiar și biserica ne învață că avem doar suflet și trup. Biserica ne învață că nu este nicio diferență între duh și suflet. Deci, când privim la creștinismul de azi, vedem că învățătura și practica au ca punct central dezvoltarea vieții sufletului, nu a vieții spirituale. Dar strategia lui Dumnezeu este tocmai opusul. Dumnezeu dorește ca duhul să aibă întâietate, iar sufletul să fie supus duhului, astfel încât să trăim o viață dependentă de El, o viață cu El. Frați și surori, avem nevoie să înțelegem strategia lui Dumnezeu și strategia vrăjmașului. Separarea sufletului de duh este extrem de importantă și de aceea subliniem că următorul exercițiu este separarea duhului de suflet.

După cum găsim în Cuvântul lui Dumnezeu, felul în care sufletul și duhul pot fi separate nu este prin introspecția noastră, nu prin analiza noastră. Căci analiza în sine este din suflet, și astfel cădem în viața sufletului. Cum poate fi sufletul separat de duh? Unde este exercițiul? Aici e nevoie să ne relaxăm. Dacă ești tensionat, nu vei fi în stare să vezi această separare între suflet și duh. Din păcate, creștinii buni sunt creștini tensionați. Creștinii buni nu se relaxează! Ei vor să-I fie plăcuți lui Dumnezeu, să trăiască o viață spirituală, așa că se întreabă în permanență: „Fac acest lucru din duh sau din suflet? Este de la Domnul sau de la mine?! Devin foarte tensionați și agitați. Deci, creștinii agitați sunt creștinii buni. Frați și surori, cum poate fi sufletul separat de duh? Noi suntem o jertfă pusă pe altar. Nu se așteaptă de la jertfă să fie agitată. Tot ce trebuie să faci este să stai pe altar în liniște. „Doamne, aici sunt. Sunt al Tău. Tu trebuie să separi sufletul meu de duh”. Dacă te odihnești cu adevărat în Domnul și privești spre Cristos, vei vedea că Duhul Sfânt va da viață cuvântului lui Dumnezeu și-ți va arăta ce este din suflet și ce este din duh.

În această dimineață dorim să vorbim despre un alt exercițiu spiritual. Separarea ne arată diferența dintre suflet și duh. Dar separarea nu înseamnă că

sufletul este zdrobit și duhul este eliberat. În această dimineață vom continua cu exercițiul nostru spiritual, îndreptându-ne atenția spre acest aspect al zdrobirii omului din afară și al eliberării duhului. În Evrei 4, când se vorbește despre despărțirea sufletului de duh, se spune că Cuvântul lui Dumnezeu este ca o sabie cu două tăișuri care separă sufletul de duh, așa cum se separă măduva de oase. Relația dintre os și măduvă reflectă relația dintre suflet și duh. Osul este învelișul măduvei. Astfel, duhul se află în suflet. Sufletul este ca o scoică, iar duhul este conținutul. Oasele sunt structura, iar măduva este viața. Deci, duhul nostru este închis în suflet. Adesea vedem că duhul nostru nu poate fi eliberat, deoarece este încătușat de suflet. În inima mea este voință, însă constat că sunt legat, astfel încât nu fac ceea ce doresc, și asta din cauză că sufletul este atât de puternic, iar duhul atât de slab. Problema este că sufletul trebuie să fie zdrobit. Dar să nu înțelegem greșit. Zdrobirea sufletului nu înseamnă anihilarea lui, pentru că dacă sufletul este distrus, la fel este și persoana. Sufletul, ca organ, este prezent, însă trebuie purificat. Viața aceluși suflet trebuie să moară. Viața sufletului trebuie schimbată. Nu eu trebuie să mă văd în suflet, ci Cristos. Înainte eu eram cel care foloseam toate facultățile sufletului meu. Cine gândește? Eu. Cine simte? Eu. Cine decide? Eu. Deci viața eului se folosește de suflet. Dar ea este o viață căzută; nu are putere să facă binele.

Frați și surori, unde locuiște Cristos? În duh. Însă El trebuie să fie întronat și în suflet. Trebuie să dea la o parte eul din suflet și să dețină stăpânire asupra lui. El va folosi sentimentele tale, mintea ta, voința ta, pentru ca tot ce iese din tine să Îl reprezinte pe El, nu pe tine. Aceasta este *metamorphosis*, transformarea după chipul lui Cristos. Acest lucru se petrece în prezent. Aceasta este mântuirea sufletului.

Mântuirea duhului e un fapt ce ține de trecut – deja o avem. Mântuirea sufletului are loc în prezent – transformarea. Mântuirea trupului este învierea. Frați și surori, știți voi că există un proces al mântuirii care se derulează zilnic în viețile voastre? Pentru ca viața duhului să fie eliberată și ca noi să trăim o viață spirituală, să putem sluji și să ne putem închina, trebuie să trecem prin acest proces al zdrobirii omului exterior și al eliberării duhului. Pentru ca să înțelegem aceasta, Biblia folosește două ilustrări. Una este în 2 Corinteni, capitolul 4, versetul 7: „comoara aceasta o avem în niște vase de lut”. Comoara de aici este la singular, însă vasele sunt la plural. De ce e așa? Pentru că vasele de lut ne reprezintă pe noi. Dacă citiți mai departe, veți vedea că ele se referă la omul nostru din afară. Se vede aceasta în versetul 16: „De aceea, noi nu ne descurajăm, ci chiar dacă omul nostru de afară piere, totuși omul dinăuntru

se înnoiește din zi în zi”. Aici găsim alți doi termeni care reprezintă sufletul și duhul. Omul din afară se referă la suflet. Noi suntem niște vase de lut. Acesta este omul. Suntem opaci; nu suntem foarte clari, nu suntem transparenți. Lutul e prezent peste tot. Toți suntem doar niște vase de lut. Sunteți de acord că sunteți vase de lut? Noi ne considerăm vase de alabastru. Vă aduceți aminte de Maria, care a venit la Domnul având un vas de alabastru în care era mir de nard curat, foarte scump. Poate că Maria îl păstrase pentru nunta ei. Aceasta era comoara ei. Dar a fost atât de impresionată de Domnul, atât de recunoscătoare Domnului că l-a înviat pe fratele ei, încât a dorit să facă ceva pentru Domnul – dar ce? A luat comoara ei cea mai prețioasă, un vas de alabastru cu mir de nard, a venit la Domnul și – a deschis vasul și a picurat puțin pe picioarele Lui? Nu. A venit la Domnul, a spart vasul și a turnat întregul conținut peste Domnul. Aceasta este zdrobirea omului din afară și eliberarea duhului.

Din păcate, deși suntem vase de lut, noi ne considerăm vase de alabastru. Vrem să ne conservăm. Nu dorim să fim zdrobiți. Din acest motiv, comoara nu poate fi văzută. Comoara este una singură. În toate vasele de lut este o singură comoară: Cristos. El este comoara noastră. Dacă am o comoară, o voi pune într-un vas de lut? Nu, ci într-o cutie aurită. Dar aceasta este minunăția lucrării lui Dumnezeu: El și-a pus cea mai de preț comoară în vasul cel mai umil. Cine, în afară de Dumnezeu, ar face asta? Ai mulțumit vreodată lui Dumnezeu pentru asta? Pentru faptul că El l-a pus pe Cristos într-un vas atât de umil și nefolositor cum ești tu? De ce a făcut asta? El vrea să se arate strălucirea gloriei Lui, dar El este închis în noi. Vă amintiți ce a spus Domnul nostru, în Luca 12: „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de îngădat sunt!” Domnul Isus a avut un suflet uman cum avem și noi. Sufletul nostru este contaminat, dar al Său era pur. Sentimentele Lui erau pure, gândirea Lui era pură, voința Lui era pură. Și totuși, S-a simțit întemnițat. El voia să fie eliberat. Eliberarea a venit pe cruce. Acolo vedem că El a fost zdrobit, iar viața Lui a fost eliberată.

Domnul ne arată că noi suntem vase de lut. Vasele de lut trebuie zdrobite pentru ca lumina comorii, strălucirea gloriei lui Dumnezeu să fie văzută. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel a spus: „Port în trupul meu omorârea lui Cristos”. Moartea lui Isus are puterea de a da totul la moarte. Deci Pavel spune: „Omorârea lui Isus lucrează în mine, ca viața sufletului meu să fie zdrobită, iar viața lui Cristos să se arate în mine. Moarte în mine, și viață în voi”. Aceasta este calea slujirii. Omul meu din afară slăbește, iar omul meu interior se înnoiește zi de zi. Cele văzute trec, dar cele nevăzute sunt eterne. Aceasta este zdrobirea omului din afară, ce rezultă în eliberarea omului interior.

Mai este o ilustrare, în Ioan 12. Știți întâmplarea. A avut loc cu ocazia ultimei vizite a Domnului Isus la Ierusalim. El a avut parte atunci de o intrare triumfătoare, ca și cum întreaga lume Îi aparținea. Chiar și neamurile – grecii - doreau să Îl vadă. Din punct de vedere omenesc, acesta a fost momentul cel mai glorios din viața lui Isus. Însă, când Filip și Andrei au venit la Isus spunându-I că grecii vor să Îl vadă, Domnul a spus: „A sosit ceasul să fie glorificat Fiul Omului” – dar înțelesul acestui cuvânt a fost exact opusul înțelesului lumesc. Lumea spunea: „Acum toți vor merge după El”. Aceasta este glorie. Dar, în inima Lui, Domnul Isus vorbea despre cruce. Acela a fost timpul glorificării Sale. De aceea a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă”. Domnul Isus este bobul de grâu. Înainte ca El să cadă pe pământ, nu exista grâu pe pământ. Întregul câmp era plin de neghină. Cu toții suntem neghină. Domnul nostru este grâul care a căzut pe pământ. Aceasta vorbește despre întruparea Sa. Dacă ar fi căzut pe pământ și ar fi rămas întreg, și dacă ar fi plecat înapoi în cer de pe Muntele transfigurării, nu ar mai fi fost grâu pe pământ. Însă bobul de grâu căzut pe pământ a murit. El a venit ca să moară. De ce? Murind, aduce multă roadă. Și iată-ne pe noi aici!

Astfel, Domnul a început să explice: „Cine își iubește viața o va pierde”. Aceasta I se aplică nu doar Lui, ci tuturor. Dacă acel bob de grâu nu moare, dacă pui acel bob de grâu pe masă, pot trece mii de ani, iar bobul va rămâne tot acolo. El conține viață, dar în exterior are un înveliș pentru protecție. Câtă vreme învelișul rămâne, viața din interior nu va fi eliberată. Dacă omul din afară nu este zdrobit, omul interior nu poate fi eliberat. Domnul spune că dacă păstrăm învelișul - dacă ne iubim viața sufletului, o vom pierde. Dar cine își urăște viața sufletului? Nimeni. Noi o iubim. O păstrăm. O protejăm. O apărăm. Dar dacă nu urâm această viață a sufletului, nu vom fi în stare să o salvăm pentru veșnicie. Cu alte cuvinte, nu doar că sufletul îți va fi mântuit, ci și viața divină din tine va fi eliberată. Domnul a spus: „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu”. Domnul este aici, deci aici trebuie să fii și tu. Dacă cineva Îl slujește, Tatăl îl va onora.

În aceste două ilustrări vedem necesitatea zdrobirii sufletului și a eliberării duhului. Noi o numim exercițiu spiritual. Poți să îți zdrobești omul exterior? Nimeni nu poate. Aceasta este o lucrare a Duhului Sfânt. După cum vedem din nou, consacrarea este fundamentală. Dacă ești consacrat, vei dori să mergi pe această cale, iar Duhul Sfânt va lucra în tine. Lucrarea Duhului Sfânt în vederea zdrobirii omului din afară și a eliberării duhului are două părți. Pe de o parte

este revelația Duhului Sfânt, iar pe de altă parte este disciplina Duhului Sfânt. Revelația este interioară. Disciplina este exterioară. Așadar, Domnul folosește aceste două căi pentru a ne zdrobi omul din afară. Deja am spus că Duhul Sfânt Se folosește de Cuvântul lui Dumnezeu pentru a separa sufletul de duh. Dar El nu doar le separă., ci și zdrobește sufletul. Ce folos are separarea, dacă sufletul nu este zdrobit? Slavă Domnul că ne-a luminat. Începem să vedem ce este din suflet și ce este din duh. Dar avem nevoie de mai multă lumină. Pe parcursul vieții creștine avem nevoie de lumină de la Duhul Sfânt. Nu există revelații noi, adică alte revelații în afara Cuvântului revelat al lui Dumnezeu, căci orice revelație a fost cuprinsă în Biblie. Dar asta nu înseamnă că noi nu mai avem revelații; dimpotrivă, trebuie să trăim în permanență prin revelație, adică Duhul Sfânt trebuie să lumineze Cuvântul Său și să îl facă viu și lucrător în viețile noastre.

Voi folosi un exemplu, o experiență a lui Watchman Nee. Fratele nostru, după ce a fost mântuit, Îl iubea cu adevărat pe Domnul și petrecea mult timp citind Cuvântul lui Dumnezeu. A început să slujească Domnului. Câțiva ani de zile a fost tulburat, pentru că auzise despre învățătura de la Keswick referitoare la o viață mai profundă. Așa cum a spus Pavel, omul nostru vechi a fost răstignit împreună cu Cristos, deci noi suntem eliberați de sub puterea păcatului. Fratele Nee încerca să se considere mort față de păcat și viu pentru Cristos, dar, cu cât se considera mai mort, cu atât mai viu i se părea că este. S-a rugat, a citit Cuvântul – dar nu s-a întâmplat nimic. Nu era eliberat de sub puterea păcatului. Într-o zi, în timp ce studia Cuvântul în camera sa, dintr-o dată a strălucit lumina asupra lui. „Când Cristos a murit, am murit și eu.” Cum? Cristos a murit acum două mii de ani. Cum am putut eu muri odată cu el, când el a murit atât de demult? Dintr-o dată Domnul i-a arătat: „Tu ești în Cristos! Deoarece ești în El, atunci când El a murit, și tu ai murit”. Lumina s-a arătat, iar el a fost eliberat imediat. A alergat în bucătărie, unde a dat de un frate. I-a spus: „Frate, știi că am murit?” Acel frate l-a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”

Ești neliniștit de Romani 6? Ai încercat să te consideri mort, dar, cu cât ai încercat mai mult, cu atât erai mai viu? Ai nevoie de lumina Duhului Sfânt. Slavă Domnului pentru Biblie. Dar litera ucide. Duhul este Cel care dă viață. Avem nevoie de luminarea Duhului Sfânt - avem nevoie ca El să ne lumineze, ca duhul nostru să fie luminat. Când vine lumina, ea nu doar separă, ci și omoară și vindecă. De obicei, lucrarea Duhului Sfânt de zdrobire a omului tău exterior va atinge partea ta proeminentă. Când umbli și te lovești de un perete, care parte a corpului tău se lovește prima? Nasul! Așa este și cu sufletul nostru. În

fiecare suflet există ceva proeminent. Acesta este punctul tău tare, puterea ta. Dacă Duhul Sfânt nu atinge acel lucru, nu ești zdrobit. Dar când acel lucru este atins, ești zdrobit. Unii oameni sunt foarte inteligenți. Dacă inteligența ta nu este atinsă de Duhul Sfânt, sufletul tău nu este zdrobit. Din acest motiv avem nevoie să-L căutăm pe Domnul, ca El să ne lumineze, să cerceteze fiecare parte a sufletului nostru, să o separe, să oucidă și să vindece.

Punctul tare al lui Iov a fost dreptatea proprie, până când ea nu a fost zdrobită. El a avut o revelație a maiestății lui Dumnezeu, dar nu prin intermediul rațiunii. Când L-a văzut pe Domnul, s-a pocăit în țărână. Era zdrobit, era un om nou.

Frați și surori, uneori Domnul folosește lumina pentru a zdrobi sufletul. Alteori El folosește disciplina Duhului Sfânt. Va rândui împrejurările vieții noastre. Adesea spun că Dumnezeu ne iubește atât de mult, încât va rândui totul pentru noi. Pentru un credincios, nimic nu este la întâmplare, ci totul este hotărât de Domnul; chiar și firele noastre de păr sunt numărate. Azi dimineață, când te-ai pieptănat, și firul cu numărul zece mii unu a căzut, Dumnezeu a știut asta. Așa este dragostea Domnului. El știe exact ce este mai bine pentru tine și va potrivi lucrurile ca atare. Nimic nu se întâmplă în mod arbitrar. Oamenii cu care ești, situațiile prin care treci - totul din viața ta este pregătit de Duhul Sfânt. El rânduieste totul pentru a zdrobi omul tău exterior. Cel mai bun exemplu este Iacov. Știți despre Iacov, înșelătorul. Cum planifica el totul ca să ajungă mereu în frunte! Însă Dumnezeu așa a aranjat lucrurile, încât Iacov a trebuit să fugă ca să-și scape viața, și a stat departe de casă douăzeci de ani. El și-a găsit nașul. Dumnezeu a aranjat ca Iacov să-l întâlnească pe Laban, care era la fel de șiret ca și el. Au lucrat unul împotriva celuilalt. Iacov părea să iasă mereu în frunte, însă a ajuns într-o situație imposibilă și a trebuit să fugă din nou. În Geneza 32 vedem că a rămas singur și s-a luptat cu un înger. Nici chiar îngerul nu l-a putut birui. Știi cât de puternic este sufletul tău? Pe Iacov, nici îngerul nu l-a putut birui. Atunci l-a atins în coapsă. Când te lupți, partea cea mai importantă este coapsa. Îngerul l-a atins în coapsă, iar Iacov a rămas șchiop. El s-a agățat de înger: „Binecuvântează-mă, altfel nu mai pot trăi!” Îngerul l-a întrebă: „Care este numele tău?” „Iacov.” „De acum te vei numi Israel, prinț al lui Dumnezeu.” Frați și surori, Dumnezeu a folosit împrejurările pentru a-l zdrobi pe Iacov. De acum Iacov urma să șchiopăteze. Nu era încă perfect. Dar era șchiop. În cele din urmă, la bătrânețe, el l-a binecuvântat pe Faraon, cel mai mare împărat de atunci, și s-a închinat lui Dumnezeu sprijinindu-se pe toiagul său. Frați și surori, aceasta este zdrobirea omului exterior și eliberarea duhului.

Deci Dumnezeu folosește aceste două căi, care lucrează împreună. Potrivit înțelepciunii Sale, Dumnezeu lucrează în mod diferit cu fiecare în parte. Nu

încerca să fii ca alții, pentru că fiecare este aparte, iar Dumnezeu lucrează diferit cu fiecare. El cunoaște forma sufletului nostru. Sufletul nostru are o formă, ca și trupul. Nu există două trupuri identice, nici chiar gemenii. La fel, nici două suflete nu sunt identice. Forma sufletului este temperamentul nostru. Unii oameni sunt lenți prin natura lor, alții sunt iuți; unii sunt introverți, alți sunt extroverți; unii sunt foarte activi și deschiși, alții sunt foarte rezervați și ascunși – nu e nimic rău în asta. Aceasta este forma ta, iar Domnul se va ocupa de tine în funcție de aceasta. Deci experiențele noastre sunt diferite. Unii au experiențe drastice, alții experiențe treptate. Dar, slavă Domnului, rezultatul este același: zdrobirea omului exterior și eliberarea duhului. Domnul să ne conducă în acest exercițiu spiritual.

„Doamne iubit, punem aceste cuvinte sărace în mâna Ta și ne încredem în Duhul Sfânt, ca El să le facă vie și lucrătoare și să ne conducă pe această cale a vieții. Îți mulțumim și Te lăudăm. În numele Tău prețios, amin”.

4. Trăind în prezența lui Dumnezeu

„De aceea, Dumnezeu, vrând să arate cu mai multă tărie moștenitorilor promisiunii neschimbarea hotărârii Sale, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, în care e imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm speranța care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului, o speranță tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdea, unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte Mergător, devenind Mare Preot pentru veci, după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 6:17-20)

„Așadar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare liberă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său, și fiindcă avem un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, într-o siguranță deplină a credinței, cu inimile stropite și curățite de o conștiință rea și cu trupul spălat cu apă curată. Să ținem fără șovăire de mărturisirea speranței noastre, căci Cel ce a făcut promisiunea este credincios; și să veghem unii asupra altora ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unul pe altul, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:19-25)

Să ne rugăm: *„Doamne iubit, ne-am adunat împreună înaintea Ta și punem acest timp în mâinile Tale pline de dragoste. Te rugăm ca Duhul Tău cel Sfânt să folosească acest timp pentru a ne descoperi inima Ta și pentru a ne duce la voia Ta, ca Tu să fii glorificat. Te rugăm în numele Domnului nostru Isus, amin”.*

Dragi frați și surori, suntem în sala de antrenament a lui Isus Cristos. O sală de antrenament este mai mult decât o școală. Când mergi la școală, ascuți doar cursurile, dar când mergi într-o sală de antrenament, exersezi. Biblia ne îndeamnă să exersăm cu privire la evlavie. Voia lui Dumnezeu este ca noi să fim ca El, să devenim asemenea chipului Fiului Său preaiubit, să fim mireasa Lui, tovarășii Săi de viață – aceasta este voia lui Dumnezeu pentru toți cei pe care i-a chemat. Pe toți cei pe care i-a chemat, i-a și îndreptățit, și pe toți cei pe care i-a îndreptățit, i-a și glorificat. Domnul Isus ne-a dat tot ce e necesar ca să fim transformați după chipul Său, dar, de asemenea, ne cere să exersăm cu privire la evlavie. Așa cum am amintit, exercițiul este ceva în care trebuie să perseverăm.

Trebuie să ne exersăm duhul, pentru că prin acesta își poate face Duhul Sfânt lucrarea. Exercițiul trebuie făcut constant, zilnic și cu răbdare. Într-un anume sens, exercițiul înseamnă a te întinde. Duhul nostru trebuie întins. Desigur, întinderea poate cauza o oarecare durere, dar acea durere noi o numim durerea creșterii, și merită tot efortul.

Există multe feluri de exerciții într-o sală de antrenament, exerciții specifice fiecărei situații. Antrenarea este completă; nu exersezi doar mâna dreaptă fără să o exersezi și pe cea stângă, altfel te dezvolți anormal. Trebuie să existe un echilibru. Trebuie să ne exersăm toate membrele pentru a ne dezvolta echilibrat. Același lucru se întâmplă și în privința exercițiului spiritual: nu exersezi într-un singur domeniu, uitând de celelalte, ci exercițiul trebuie să fie complet.

Apoi, exercițiul spiritual este unul de grup. Nu mergi la sala de antrenament ca să fii numai tu acolo, ci găsești alți frați și surori care să fie cu tine. Deci, un astfel de exercițiu este de grup, pentru că voia lui Dumnezeu este ca noi să fim zidiți împreună.

Ultimele dați am vorbit despre câteva exerciții fundamentale. Există, desigur, multe altele prin care trebuie să trecem, însă acum ne ocupăm de patru dintre ele. Consacrarea, de exemplu, cere exercițiu. Ea nu are doar început, ci este continuă, zilnică. Trebuie să trăiești încontinuu o viață consacrată.

Al doilea exercițiu este separarea sufletului de duh. El trebuie făcut sub călăuzirea Duhului Sfânt, care este instructorul nostru. El știe cum să aplice Cuvântul viu al lui Dumnezeu în viețile noastre. După ce l-a aplicat, începem să realizăm diferența dintre suflet și duh - aici ne referim la viața sufletului și viața duhului, pentru că duhul și sufletul sunt doar niște organe; ele au facultăți, dar sunt neutre. Depinde de cine locuiește în suflet și în duh, care viață deține controlul. În mod natural, cel care conduce sufletul este sinele, care este un sine căzut. Biblia spune că „în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun”, dar Duhul Sfânt trebuie să ne descopere aceasta, pentru că, în mod obișnuit, noi ne dăm seama că în carnea noastră este mult rău, dar credem că este și ceva bun în ea, nu numai rău. Noi considerăm că în carne există și mult bine, și dacă, înainte, răul din noi era datorită păcatului, acum vrem să folosim „binele” din carne pentru a sluji lui Dumnezeu. De fapt, nu ne cunoaștem cu adevărat, și Duhul Sfânt trebuie să folosească Cuvântul lui Dumnezeu pentru a separa sufletul de duh, până când vom ajunge în punctul în care recunoaștem că în noi, în carnea noastră, nu este nimic bun.

Dar atunci cine mă poate scăpa de acest trup de moarte? Eu în nici un caz nu, indiferent cât mă analizez. Nu sunt capabil să văd mai departe, indiferent cât

încerc, și nu pot birui, pentru că duhul meu e încătușat în suflet. Așa cum spunea Melanchthon: „Bătrânul Adam este prea puternic pentru tânărul Melanchthon”. Omul din afară trebuie zdrobit pentru ca omul interior să fie eliberat. Viața sinelui trebuie frântă pentru ca viața lui Cristos să fie eliberată, iar aceasta se face sub acțiunea a două principii: luminarea și disciplinarea Duhului Sfânt. Și acesta este un exercițiu zilnic. Am vorbit deja, succint, despre aceste lucruri. În această după-masă vom vorbi despre cel de-al patrulea exercițiu pe care l-am numit „Viața din spatele perdelei” sau „Trăind în prezența lui Dumnezeu”.

Mă întreb dacă ați citit cartea *Practicarea prezenței lui Dumnezeu* a fratelui Laurențiu. Este o carte foarte populară printre creștini. Fratele Laurențiu s-a născut în 1611 și a murit în 1691. Era un călugăr carmelit foarte simplu și umil și nu avea niciun dar special cu care să se laude. Un timp a fost în armată, iar mai apoi într-o mănăstire. Și în armată, și în mănăstire a fost bucătar. El a practicat prezența lui Dumnezeu. În mijlocul gălăgiei din bucătărie, prezența lui Dumnezeu era pentru el la fel de aproape ca și în timpul rugăciunii. Era un om care cunoștea prezența lui Dumnezeu. Când Watchman Nee era tânăr creștin, a citit această carte, și apoi s-a decis să practice și el prezența lui Dumnezeu, dar a descoperit că acesta era un lucru foarte dificil. Foarte ușor pierdea sentimentul prezenței lui Dumnezeu. El încerca să-și aducă aminte de prezența lui Dumnezeu, însă o uita ușor. Încerca apoi să își amintească cum era când se afla în prezența lui Dumnezeu, însă totul era foarte dificil.

Mă întreb care este experiența voastră. Cred că fiecare credincios dorește prezența lui Dumnezeu. Dorim să trăim necurmat înaintea lui Dumnezeu și să avem o comuniune continuă, neîntreruptă cu El. Aceasta este căutarea noastră. Cine nu își dorește să trăiască în prezența lui Dumnezeu? Cine nu vrea să aibă părtașie cu Dumnezeu? Aceasta este dorința oricărui creștin, însă găsim că e foarte dificil de împlinit. Când ne aducem aminte, pare că e foarte simplu să trăim în prezența lui Dumnezeu, dar uităm foarte repede, și pierdem prezența Lui. Frați și surori, cum putem noi trăi în prezența lui Dumnezeu? Cred că este un lucru pe care îl dorește fiecare dintre noi. În această după-masă vom vedea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre aceasta.

Trebuie să mergem la Vechiul Testament. După ce Dumnezeu i-a scos pe copiii lui Israel din Egipt, El i-a adus la Sine. În Exod 19, vedem că Dumnezeu i-a dus la muntele Sinai, ca pe aripi de vultur, și acolo le-a dat cele zece porunci. El le-a dat acele porunci pentru că voia ca acest popor să fie al Său. El voia să locuiască în mijlocul lor. Le-a poruncit să Îi construiască un cort, pentru că dorea să locuiască între ei; sau, altfel spus, dorea ca poporul Lui să trăiască în prezența Sa.

Dacă citim însă istoria cortului, vedem că acesta era separat în trei părți: curtea exterioară, Locul Sfânt și Sfânta Sfinte. În curtea exterioară se afla altarul. Dacă cineva voia să se apropie de Dumnezeu, trebuia să treacă pe acolo. Omul păcătos nu se poate apropia de Dumnezeu, pentru că El este drept. Nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu fără să moară. Astfel, Dumnezeu a pregătit altarul de aramă, iar cei ce doreau să se apropie de El trebuiau să vină cu o jertfă. Prin jertfă, erau acceptați de Dumnezeu. Păcatele lor trebuiau ispășite, și dreptatea lui Dumnezeu trebuia satisfăcută. Știm că altarul reprezintă crucea Domnului Isus. Domnul Isus este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Prin vărsarea sângelui Său, păcatele noastre sunt ridicate. Astăzi noi suntem îmbrăcați cu Cristos, dreptatea noastră, și prin El suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu.

Apoi era Locul Sfânt, unde se aflau lampadarul de aur, masa de aur cu pâinea pentru punerea înaintea și altarul de aur al tămâierii. Doar preoții puteau intra aici. Acest loc era puțin mai aproape de Sfânta Sfintelor, însă doar preoții aveau acces în el. De fiecare dată când preotul voia să slujească aici, trebuia să se spele pe mâini și pe picioare în vasul de aramă, pentru că, în contact cu lumea, devenea necurat. Nu doar păcătos, ci necurat. Nimeni nu poate sluji lui Dumnezeu așa. Deci trebuia să se spele pe mâini și pe picioare pentru a intra în Locul Sfânt, pentru a aprinde lampadarul de aur, pentru a pune pe masă pâinea pentru punerea înaintea și pentru a arde tămâie pe altarul de aur. Ca preoți, doar ei erau capabili să slujească lui Dumnezeu. Frați și surori, noi nu suntem doar credincioși, ci și preoți - toți credincioșii sunt preoți. Preoția universală a credincioșilor este o învățătură a Noului Testament. Cu alte cuvinte, nu suntem doar salvați prin har, ci suntem și chemați să-I slujim lui Dumnezeu. Fiecare credincios trebuie să-I slujească lui Dumnezeu. Îi slujim Lui în casa Lui, în Biserică. Și slujim împreună ca preoți.

Dar între Locul Sfânt și Sfânta Sfintelor era o perdea despărțitoare, iar în Sfânta Sfintelor se afla chivotul legământului, unde era gloria lui Dumnezeu. Aici nici chiar preoții nu puteau intra, ci doar marele preot, o dată pe an, cu sânge și tămâie; intra dincolo de perdea pentru a face ispășire înaintea scaunului îndurării. Dumnezeu vrea să locuiască în mijlocul poporului Său, vrea ca poporul Său să trăiască în prezența Sa, dar, din cauza stării noastre, noi nu putem să avem acest privilegiu. În Evrei 9: 8, Duhul Sfânt arată că, pe vremea Vechiului Testament, drumul spre Sfânta Sfintelor nu era încă deschis, ci exista acea perdea despărțitoare. În Exod 26 vedem cum a fost făcută această perdea. În versetul 31 scrie: „Să faci apoi o perdea albastră, purpurie și cărămizie, de în

subțire răsucit. Să fie lucrată cu măiestrie și să aibă pe ea heruvimi. Să o prinzi de patru stâlpi de salcâm poleși cu aur; stâlpii aceștia să aibă niște cârlige de aur și să stea pe patru picioare de argint. Să atârni perdeaua de copci și, în spatele perdelei, să pui chivotul mărturiei, și perdeaua să despartă Locul Sfânt de Locul Preasfânt. Să pui capacul ispășirii pe chivotul mărturiei în Locul prea sfânt”.

Vedem că această perdea separa Locul Sfânt de Sfânta Sfintelor și, câtă vreme perdeaua era acolo, nimeni nu putea locui în prezența lui Dumnezeu, pentru că nimeni nu era suficient de sfânt. Dar în Matei 27:50-51 scrie: „*Isus a strigat iarăși cu glas tare și Și-a dat duhul. Și iată, perdeaua Templului a fost ruptă în două, de sus până jos*”. Când Domnul Isus a fost răstignit, a atârnat pe lemn șase ore, de la ora nouă la ora trei. În primele trei ore, El a spus: „*Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac*”. Chiar dacă era împrejurat de vrăjmași, chiar dacă oamenii și demonii încercau, împreună, să Îl atace, Tatăl era cu El, iar El putea spune: „*Iartă-i, pentru că nu știu ce fac*”. A putut spune acelui tâlhar că va fi cu El în rai. Dar la ora douăsprezece, dintr-o dată soarele s-a întunecat și a fost un cutremur, iar Domnul Isus a strigat: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*”. Nu a spus „*Tatăl Meu*”, ci „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit*”, pentru că acolo El a devenit purtătorul de păcat. Cel care nu cunoștea păcat a fost făcut păcat pentru noi. Când Tatăl S-a uitat la El, a văzut păcatul, și Dumnezeu cel drept L-a zdrobit. Domnul Isus a devenit substitutul nostru și a fost respins chiar și de Tatăl Său. Acea a fost cea mai mare durere de pe cruce.

Dar, slavă Domnului, la ora trei a strigat: „*S-a sfârșit*” – lucrarea ispășirii se terminase; apoi Și-a plecat capul și Și-a încredințat duhul în mâinile Tatălui. În timp ce acestea se desfășurau în afara Ierusalimului, în Templu, acea perdea despărțitoare s-a rupt de sus până jos. Sfânta Sfintelor a fost deschisă. Frați și surori, această perdea reprezintă trupul Domnului nostru Isus. Din acest motiv, în Evrei 10:19 scrie: „*Așadar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare liberă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său*”. Această perdea vorbește despre trupul Domnului Isus. Cuvântul a devenit trup și a locuit printre oameni plin de har și adevăr. Când Domnul Isus era în trup, El era acea perdea, pentru că era singurul capabil să vadă fața Tatălui. Perdeaua are două fețe: una stă în fața Sfintei Sfintelor, iar partea cealaltă este spre Locul Sfânt. Trupul Domnului Isus este acea perdea: o perdea frumoasă, cu albastru, roșu, purpuriu, cu heruvimi brodați, lucruri ce vorbesc despre viața Domnului Isus. Când El a fost în trup, viața Lui a fost atât de frumoasă, atât de cerească. El a fost Cel care nu a cunoscut

păcatul, Cel ascultător, Omul după gândul lui Dumnezeu. În întreaga Sa viață, El și Tatăl au avut o comuniune desăvârșită. El și Tatăl erau una. Îl vedea pe Tatăl în orice moment și era ascultător de Tatăl în orice lucru. Tatăl a spus: „Acesta este Fiul meu Preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea”. Deci, cât Îl privește pe Domnul Isus pe pământ, El Îl vedea pe Tatăl încontinuu. El a putut spune: „Dacă Mă vedeți pe Mine, Îl vedeți pe Tatăl. Eu și Tatăl suntem una”. Frați și surori, aceasta a fost viața Domnului Isus. De cealaltă parte a perdelei, El era singurul care Îl putea vedea pe Tatăl. Dar, în același timp, noi eram în afara acelei perdele.

În Evanghelia după Ioan scrie că, atunci când Duhul Sfânt va veni, El va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, dreptatea și judecata. În ce privește păcatul, pentru că lumea nu crede în El. Cel mai mare păcat este respingerea lui Cristos Isus. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său lumii, dar lumea L-a respins. A fost cel mai grav păcat comis de om. În ce privește dreptatea, pentru că Domnul Isus a spus că merge la Tatăl – El era singurul care Se putea întoarce la Tatăl. Dreptatea Sa este condamnarea noastră; ea arată cât de nedreți suntem noi, și aceasta ne separă de Dumnezeu. Dar, frați și surori, acea perdea a fost ruptă de sus până jos nu de om, ci de Dumnezeu. Pentru că Domnul Isus a murit pe cruce, Dumnezeu a putut să rupă acea perdea. O cale nouă și vie ne-a fost deschisă, calea spre prezența lui Dumnezeu. E o cale nouă, pentru că ea nu a existat în trecut. E o cale vie, pentru că este plină de viață. Această cale ne este dăruită. Ce înseamnă că ne este dăruită? Înseamnă că El ne-a deschis o cale pe care să putem merge. El a deschis-o, a mers pe ea, iar acum spune: „Veniți după Mine. Lepădați-vă de voi înșivă zilnic, luați-vă crucea și urmați-Mă”. Aceasta este calea cea nouă și vie, calea spre Sfânta Sfințelor, calea pentru a trăi o viață în prezența lui Dumnezeu.

Domnul Isus este, de asemenea, marele nostru Preot. El ne va da puterea de a merge înainte. El știe că noi nu ne putem lepăda de noi înșine și că nu putem să ne ducem crucea, dar ne va da această putere. De aceea, consacrarea este baza oricărui exercițiu spiritual. Căci, dacă suntem consacrați, noi nu putem, dar El poate și El ne va mântui în chip desăvârșit. El va conduce pe mulți frați la glorie. Frați și surori, acesta este secretul vieții în prezența lui Dumnezeu.

În 2 Corinteni 3:18 scrie: „*Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, gloria Domnului și suntem schimbați în același chip, din glorie în glorie, prin Duhul Domnului.*” După ce Moise a coborât de pe munte, la sfârșitul celei de-a doua perioade de patruzeci de zile, fața lui strălucea, pentru că fusese în prezența lui Dumnezeu. Cu toții avem un vâl peste noi, și anume carnea noastră. Prin zdrobirea omului din afară, putem privi fața Domnului nostru fără vâl, iar Duhul Sfânt ne transformă din glorie în glorie.

Frați și surori, cum putem trăi în prezența lui Dumnezeu? În creștinism există un grup de oameni numiți mistici. De fapt, fiecare creștin este un mistic, pentru că misticul e o persoană care-L caută pe Dumnezeu. Fratele Laurențiu era un mistic. Cred că mulți ați auzit de Madame Guyon. Mulți au vrut să fie ca ea. Misticii Îl caută pe Domnul, dar, din păcate, în viețile lor vedem câteva lucruri nescripturale. Dorința lor de a fi uniți cu Dumnezeu este atât de puternică, încât ei sunt în stare să plătească oricât pentru asta – ceea ce e un lucru bun. Dar, din păcate, calea pe care merg ei e greșită. În primul rând, misticii pun accentul întotdeauna pe căutarea de către om a lui Dumnezeu, și nu pe căutarea de către Dumnezeu a omului. Deci punctul de plecare este greșit și, datorită acestui fapt, metoda lor este autoflagelarea trupului. Ei încearcă să-și supună trupul, pentru că îl consideră rău – și știți acele lucruri pe care le fac ei.

Când Martin Luther a fost convins de păcatul lui și se temea de moarte, a mers la o mănăstire augustină și a încercat să se mântuiască prin bătaie și post, până ce aproape a murit – dar nu a primit pacea decât după ce Dumnezeu i-a arătat că „cel drept va trăi prin credință”. Însă aceasta este calea mysticilor. Ei dorm pe paturi cu cuie și se îmbracă cu haine cu ace, crezând că aceasta este calea spre sfințire. Ei nu văd diferența dintre suflet și duh, și, astfel, experiența lor este foarte amestecată. Este adevărat că Dumnezeu se uită la inimă și, la un moment dat, e ca și cum le-ar spune: „Dați departe toate aceste lucruri”, și ei intră într-o unire mistică cu El. Dar apoi apare o altă problemă: unirea lor cu Dumnezeu înseamnă deificare. Ei vor să fie atât de uniți cu Dumnezeu, încât să devină Dumnezeu – un lucru nescriptural. Noi suntem uniți cu Dumnezeu în Cristos Isus. Niciodată nu suntem deificați, ci rămânem totdeauna oameni, și slavă Domnului pentru asta.

Deci, această cale a practicării prezenței lui Dumnezeu este foarte dificilă. Dar, slavă Domnului, El ne-a deschis calea. Dacă suntem consacrați, Duhul Sfânt ne va conduce în prezența lui Dumnezeu, ca să trăim în spatele perdelei. Acesta este dreptul nostru, privilegiul nostru. Fiecare credincios poate trăi în prezența lui Dumnezeu. Să privim la Cristos. El a făcut totul. Nu ajungem la această trăire în prezența Lui prin memoria noastră. Memoria este în suflet. În duhul nostru ne deschidem pentru toată lucrarea terminată a lui Cristos și, prin harul Lui și puterea Lui, suntem capabili să umblăm pe această cale nouă și vie, trăind astfel în prezența lui Dumnezeu.

Deci, să ne apropiem cu credință deplină, cu speranță neclătinată, cu dragoste și curaj. Nu este atât de complicat pe cât gândim, ci e foarte simplu. Mă întreb dacă ați auzit de Oswald Chambers. El a scris o carte: *Totul pentru gloria*

Lui – o carte foarte cunoscută. Acest om s-a născut în 1874 și a murit în 1917. A trecut prin câțiva ani de ceea ce numim „întunericul sufletului”, dar într-o zi a cunoscut eliberarea. A experimentat ceea ce spune acel verset din Luca 17: 13: „Deci, dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-l cer”. El căuta să fie plin de Duhul Sfânt, și, în cele din urmă, Duhul Sfânt i-a făcut lumină asupra acestui verset; a primit lumina cu o credință de copil, și viața lui a fost schimbată. A trăit în prezența lui Dumnezeu cu o credință de copil. Nimic nu l-a tulburat vreodată. Dacă veți citi biografia lui, veți vedea cum a trecut prin situații imposibile, dar nu s-a îngrijorat niciodată. El credea că Domnul deschide o cale în orice situație. Oamenii au văzut în el un om care trăia în prezența lui Dumnezeu. El a spus că sfințenia nu este ceva ce noi obținem, ci este un dar de la Dumnezeu. A spus că pietiesii se bazează pe introspecție pentru a se închina lui Dumnezeu, în loc să se bazeze pe lucrarea lui Dumnezeu. A mai spus că tot ce trebuie să facem este să predăm drepturile noastre Domnului. Trebuie să vii la Domnul ca un sărac spiritual; nu să cerșești nimic, ci să renunți la totul, și El va face totul pentru tine. Țineți minte Romani 12:1 și 2. Atât.

Frați și surori, *e simplu*. Lucrurile spirituale sunt simple. Predă-te pur și simplu Domnului și lasă-l pe El să lucreze. Asta e tot. Slavă Domnului.

„Doamne, vrem să Îți mulțumim și să Te lăudăm, pentru că Tu ai pregătit totul. Tu ai făcut totul. Cât de nebuni suntem când încercăm să facem ceva în locul Tău. Învață-ne cum să Te lăsăm pe Tine să lucrezi. Învață-ne să trăim prin credință, și nu prin vedere. Duhul Tău cel Sfânt să ne instruiască în sala spirituală de antrenament, ca noi să fim transformați și făcuți asemenea chipului Fiului Tău Preaiubit. Gloria să fie a lui Dumnezeu. Ne rugăm în numele Domnului nostru Isus, amin”.

(Mesaje rostite în San Bruno, California, SUA, în decembrie 2008)